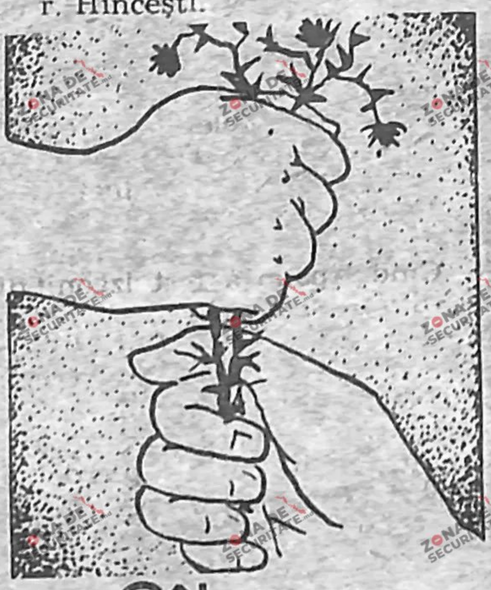
Viorica CIBOTARU.
s. Cărpineni,
r. Hîncești.

Cît vom îndura batjocura?

M-am născut în Transnistria, în orașul Dubăsari. Aici mi-i baștina și neamul. Loc pitoresc, chemător. Dar a început războiul. Război pe care nici părinții mei nu l-au cunoscut. Bătrînii vorbesc că separatiștii sînt mai înrăiți chiar și decît fasciștii: vînează băștinașii ce nu li se supun, îi torturează, îi omoară și îi aruncă în apele însîngerate ale Nistrului, spălîndu-și astfel urmele.

Nu-mi recunosc azi locul copilăriei. Peste tot — baricade, ambrazuri, case arse, ruine... În oraș, au rămas doar cei bătrîni și cei tari de fire. Mamele și copiii s-au refugiat, neputînd rezista cotropitorilor. Aceeași soartă am avut-o și eu. M-au primit bunei din Sămășcani. În școala nouă mi-am făcut noi prieteni, sînt foarte buni învățătorii, dar... la fiecare lecție mă gîndeam la casa noastră, la florile și pomii pe care i-am pus în ogradă.

Nu mă pot juca împreună cu toți copiii. Îi văd mereu în fața ochilor pe tata, pe ceilalți bărbați din sat care stau în tranșee cu arma în mînă, apărîndu-și vatra străbună.

Și mă întreb: cît au să țină toate acestea? De ce veneticii nu primesc riposta cuvenită? Cît se poate oare îndura această batjocură? Dacă vor rămîne neîngrijite cîmpurile, atunci cu ce ne vom hrăni?

Părinți și frați, alungați-i pe dușmani, noi ne vom ruga pentru voi!

Lilia ZAGADAILOV,
refugiată.